

Tittel: Overtydlig om fortapt ungdom

Skugge av ein gut

Av: Arne Lygre

Regi: Ola B.Johannessen

Scenografi/kostyme: Carle Lange

Med: Marianne Krogh, Torbjørn Eriksen, Elisabeth Sand, Unn Vibeke Hol, Sverre Solberg
Det Norske Teatret

Ingress: Johannessens regi har ført forestillingen inn i en overtydelig realisme som verken kler teksten eller rommet.

Tom er 13 år og i ferd med å utvikle sin egen identitet da verden plutselig snus på hodet. Foreldrene dør i en bilulykke. Anna, morens venninne, tar over omsorgen. Brokkevis blir vi kjent med denne fortapte gutten. Situasjoner fra fortid og nåtid forteller oss hvordan han frarøves sin ungdom. Og ender opp som et objekt som skal dekke fostermorens behov.

Lygres fortellermåte er kompleks og krevende både for publikum og skuespillerne. Og skuespillerne jobber hardt. De takler brå og store overganger. Fra å spille 20 år, til å spille 4 ½ år, til igjen å være 20 år – i løpet av få minutter. Det er imponerende. Men uansett hvor gode eller mindre gode skuespillerne er, og hvor hardt de enn jobber på scenen, så klarer de ikke å forløse teksten som teater. Regien holder en streng jernhånd over dem.

Rommet reduseres

Stoler er plassert på tre kanter av rommet. Jeg setter meg på den ene siden. Noe som viser seg ikke å være så lur, da forestillingen er mer frontal en publikumplasseringen tilsier.

Scenografien omgir oss på alle kanter. Vi er med andre ord plassert direkte inne i forestillingens univers. Rommet funker bra sammen med historien, men regien tar ikke hensyn til dette. Vi har sett det før. Et spennende rom (scenografi) som av regissøren benyttes konvensjonelt og forutsigbart. Det reduserer forestillingen.

Overtydlig

Johannessen har ført produksjonen inn i en overtydelig og kjedelig realisme som verken kler teksten eller rommet. Regiens overtydelighet blir spesielt et forstyrrende element i forestillingen. Det frarøver den finesse og dybde. Som når deler av scenografien snurres hver

gang historien gjør et tidshopp – noe den gjør omtrent hvert femte minutt. En overflødig handling som tidlig i forestillingen blir oppbrukt og trøttsom.

Det fester seg ekstra ansvar ved en urpremiere. Den blir publikums første møte med en ny tekst. Kanskje ønsker Johannessen å gjøre Lygres tekst ekstra tydelig siden det nettopp er urpremiere, men som teater reduserer denne forestillingen teksten mer enn å tjene den.

Elisabeth Leinslie